

אלכסיס האחרת -

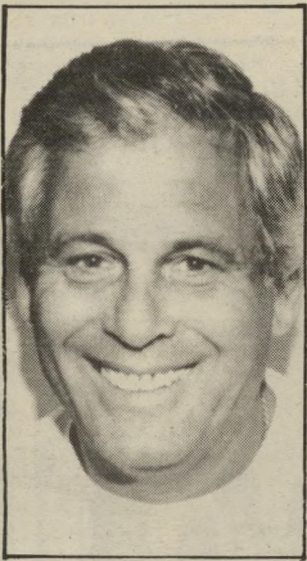
(המשך מעמוד 25)

לעזור לעצמו, והיום הוא חי יפה מאוד מהעסק שלו, כקבלן-אינסטלציה, חי מום ושיפוצי בתים. אילמלא פגש ברנה, הוא לא היה מעלה על דעתו לחזור לארץ. גם כרגע הוא לא בטוח שזה הצעד הטוב ביותר, אבל היא חולמת על זה. הוא שואל: "מה יש לי לעשות כאן?" אבל מקווה שהכל יסתדר. היא מצידה, כנעלת-ניסיון רב בענייני טיפוחי-פנים, חולמת לפתוח כאן עסק בתחום זה.

גרוש טרי

שניהם היו נשואים בעבר. רנה נישאה לפני 16 שנה ליהודי-אמריקאי, והתגרשה ממנו כעבור שנתיים. לדבריה, כל אחד הלך לדרך אחרת, הם התפתחו לכיוונים אחרים. "לא אהבתי את הגברים היהודיים באמריקה", היא אומרת. "הם חלשים. גרי הוא בדיוק מה שתמיד רציתי: רגיש, חזק, אבל בשקט, מצחיק אותי כל הזמן, ואני גורמת לו לחייך. הוא בדיוק כמו שהייתי כותבת עליו בפתק, ושמה בכותל".

הראל היה נשוי במשך 26 שנה

ארי גדי הראל

חתונה ביום ואלנטין הקדוש

לישראלית, שנשארה בארצות-הברית עם שתי בנותיהם, בנות 27 ו-21. כאשר פגש את רנה — הוא קורא לה לפעמים, בצחוק, רינה — הוא היה גרוש טרי.

הפגישה היתה מיקרית. הוא הגיע עם חבר למישרד שבו היא עבדה. היא חשבה שהוא לקוח, פנתה אליו, הושיטה יד, אמרה: "היי, שמי רנה". הוא, גבר קצת ביישן, היה נכנע מהפניה הזאת אליו. "חשבתי שהיא קצת משוגעת", הוא אומר.

היא, מצידה, הרגישה קליק ממבט ראשון. "איזה גבר נאה!" אמרה לעצמה, והרגישה פרפרים בבטן. בשלב הראשון הם היו רק ידידים, נפגשו מדי פעם לבוסקפה. מאוחר יותר זה פרץ לסיפור-אהבה — אם לתרגם את המילים שבהן משתמשת רנה לתיאור התפתחות-היחסים ביניהם.

קאריירה כשחקנית כבר לא מעניינת אותה במיוחד. כיום היא חולמת על חתונה עם גרי, עליה לארץ, וילה בהרצליה, מישפחה, ילד אחד לפחות. היא עובדת כסגן-מנהל של מחלקת הפירסום של שרשרת תנויות לחלפני-מכוניות ואבזירי-רכב.

היא מאוד רומאנטית, ולכן בחרה את תאריך יום-הנישואין כיום-האהבה של ואלנטין הקדוש — 14 בפברואר 1989. "זה יום נהדר", היא אומרת, "יום שבו כולם אוהבים את כולם. יש אהבה באוויר. מביאים זה לזה נרות, פרחים וממתקים. תמיד חלמתי להינשא ביום הזה." זה יקרה במסעדה צרפתית אלגנטית בניו-יורק, עם בני-מישפחה וחברים.

רנה דאוסון מאמינה שאחרי חתונה ביום כזה, שבו כולם חושבים על אהבה, שום דבר בהמשך לא יכול להיות לא בסדר.

צייר גיבעתי ובתו קו פתוח בקיוסק

למרות שנכשלה בניסיונה זה, העמידה הבעל לרשותה את הדירה השכורה של המישפחה, בעוד שהוא עצמו עבר להתגורר בסטוריו שלו, ברחוב נווה שאנן. בסטוריו אין מיקלחת ואין מיטבה, אבל הוא עשה זאת לרווחת מישפחתו.

"למרות מחווה אבירית זו העזה הנתבעת פנים", ונטלה את הבנות לקיבוץ יפעת, בדיוק כיום שבו קבע הבעל לבוא ולקחת את המישפחה

שאביהן מתייחס אליהן בחוסר-אחריות ובחוסר יציבות.

"אין מיקלחת, אין מיטבה"

בכתבה-הגנה מכחיש הבעל את כל דיברי האשה. הוא טוען כי היא עצמה חסרת יציבות ואחריות, וכי מעולם לא עזרה לפיתוח האמנותי ולא מילאה אפילו את הפונקציות הבסיסיות

מוכר תמונה היה נותן כספים למישפחה. אולם רוב הזמן היו אמנות ויצירות בראש סדר-העדיפויות שלו, לפני האשה והמישפחה.

בסוף 1987 עבר גיבעתי גמילה מאלכוהול ומצבו השתפר. אולם ברוב עם השיפור החל נוהג באשתו בנסות, העמיד לה תנאים שונים ולבסוף אף עזב את הדירה המשותפת.

לדיברי האשה לקח הבעל חלק מהירוט המשותף מדידתם והעבריו לסטוריו שלו, שם הוא מתגורר מאז.

מחסור כלכלי ובדידות הם חלקה של אשת הצייר — בייחוד אם הוא אלכוהוליסט

חיייה של אשת אמן היא ברירות, סערות ומחסור. כך עולה מכתבה-התביעה שהגישה רוני גיבעתי נגד בעלה, הצייר הנודע משה גיבעתי. כוזב בוחמי אמית, נישאו רוני ומשה ב-1980, כאשר בתם הבכירה היתה כבר בת שנה. מאז עברו עליהם שמונה שנים סוערות, מלאות התפרצויות ומצבירות ונולדה להם בת נוספת. באחרונה הגיעו חייהם לידי משבר, והבעל עזב את הבית ולדבריה אשתו, הותיר אותה ואת הבנות בחוסר כל.

משה גיבעתי ידוע כצייר מוכשר, שתמונותיו נמכרות בסכומים גבוהים. חלק גדול מזמנו הוא מעביר בבתי-קפה שונים, בעיקר בכסית. הוא אוהב לשיר תות. אשתו טוענת כי הוא אלכוהוליסט כבד.

בכתבה-התביעה, שהגישה האשה, היא תובעת מבעלה לשלם לה 1,670 שקלים לחודש דמי-מוזגות, ומבקשת מבית-הדין להכריז כי הבנות יהיו ברשותה עד בגרותן.

כדי לבסס את תביעתה מספרת האשה כי בעלה הוא אדם בלתי-יציב, אלכוהוליסט ובעל מצב-רוח. לדבריה עברה איתו תקופות-חיים קשות ביותר. היא תמכה בו ועשתה הכל כדי לאפשר לו חיי יצירה, ואילו היא עצמה סבלה חיי מחסור ובדידות מתמשכת.

גידושי הצייר

למסיבת יום-הולדת צנועה. "כשבא הבעל לקחת את התובעת מהדירה לאירוע החגיגי, התברר שהיא והילדות נעלמו".

האב טוען כי בנותיו אינן בנויות לחיי קיבוץ והן מואסות בהם. הוא מודה כי אינו נותן למישפחה כסף מוזמן, אך טוען כי מאחר והאשה היא יוצאת קיבוץ הרי היא יכולה למצוא לה אכסניה בקיבוצים שונים ואף עושה כך.

הוא מודה כי הוא מוכר תמונות מדי פעם, אך אומר כי הוצאותיו עולות על הכנסותיו הרלות. "הוצאות אלה כוללות שכר-דירה של סטוריו, הוצאות על קניית בדים, צבעים, מים, חשמל, נסיעות, ארונות, מכשירי-צילום, כנים, סטים, דרפנות, בריסטולים, ואם איתי רע מזול והוא מצליח למכור תמונה אחת, הרי משולם הפדיון ישירות לבעלי החובות הרבים".

כדי לספק מזון לאשתו ולבנות טוען האב כי העמיד לרשותן "קו פתוח" ואשראי בחנויות מכולת וקניסטים שונים בתל-אביב, שבהן הן יכולות לקנות מזונות באין מפריע.

הצייר טוען כי פירסום תביעתה של אשתו גרם לו נזק גדול, מכיוון שהוא נמצא עכשיו דווקא כאחת התקופות הפוריות שלו כאמן, ואילו הפירסום יצר רושם כאילו חרב מעיין יצירתו. בעוד שהוא מגייס את כל משאביו הנפשיים כדי להיגמל ולהמשיך לצייר וליצור ולהתעלות מעל חישובים קטנוניים, שאליהם מבקשת אשתו לגרור אותו.

מאז הגשת התביעה מנהלים בני-הזוג משאומתן לגירושין, והם עומדים לסכם נוסח הסכם גירושין שיספק את שני הצדדים.

אילנה אלון

של עקרת-בית או רעיה. לדבריה הוא אב מסור מאוד לבנות הקשורות אליו. גיבעתי מכחיש כי הוא שעזב את הדירה המשותפת, ואומר כי היתה זו האשה, יוצאת קיבוץ, שהשאירה אותו ואת הבנות ויצאה לחפש אצל חכרתה עיריית בקיבוץ גזר. אפשרויות חדשות".

לאשתו ולבנותיו אינו נותן אפילו אנורה שחוקה אחת. "התובעות הגיעו לפתח-לחם ממש, והן נאלצות לצבור חובות ולחזור על הפתחים על מנת להתקיים".

התובעת מבקשת מבית-הדין שיפטר ל-השאיר את הבנות ברשותה, מאחר

גיבעתי ליד תמונותיו (עם הציירת אלימה) בלי מיטבה ושורחים